

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

1-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15 X 1924 Г. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарабулу № 21.

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

1-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15.X.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

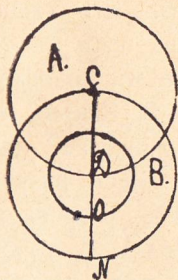

Абсолютна справедливост

Размишление.

Да се изпѣ „Духътъ Божий“.

Прѣдставете си, че имате центъръ С на даденъ кръгъ А, който проявява своя дѣятелность.

Да допустнемъ, че дѣятелностьта на кръга А се опрѣдѣля отъ неговия радиусъ СД. Мислите ли, че енергията, която се проявява въ този кръгъ е равномѣрна навсѣкждѣ? — Не. Енергията, която дѣйствува въ всичкитѣ радиуси не е равномѣрна. Центърътъ това е възможности на безграничното, на непроявеното.

Слѣдователно, нѣкои отъ тѣзи радиуси иматъ приливъ, нѣкои — отливъ. Тази окръжность е проявената, не е сжщинската окръжность, тя е само нейна проекция. Онѣзи радиуси, които сж съ отрицател-

на енергия, се повръщатъ въ сѣщия кръгъ, въ центъра C , а ония които сѣ съ положителна енергия, образуватъ нови кръгове. Такъвъ е напримѣръ кръгътъ B съ центъра D . Какъ се е образувалъ този кръгъ? Този кръгъ се е образувалъ, като си прѣдставите, че половината на радиуса CD не може да се върне назадъ и образува другъ кръгъ съ радиусъ DO , равенъ на половината отъ радиуса CD , а отъ тамъ продължава до точка N . Слѣдователно, всѣки активенъ радиусъ, всѣки радиусъ съ приливъ, който излиза отъ центъра C е два пѣти по-голѣмъ отъ всѣки радиусъ съ отливъ, който излиза отъ сѣщия центъръ C . Енергията на CD се връща пакъ въ сѣщия кръгъ, а CN е два пѣти по-голѣмъ отколкото CD , като диаметъръ въ окръжността B . Какъвъ изводъ можете да извадите отъ това положение? Ако центърътъ C въ кръга прѣдставлява едно разумно сѣщество, което при нормални условия, развива извѣстна енергия и образува дадения кръгъ A , то друго разумно сѣщество, надарено съ още по-добри условия, има двойна дѣятелность. Слѣдователно, въ живата геометрия всѣки може да продължи своя радиусъ, да го направи равенъ на диаметъра въ кръга на своята дѣятелность. Това зависи отъ активността на човѣшкия животъ. радиусътъ е резултатъ отъ

човѣшката дѣятелность. И тогава ние казваме че се е образувалъ радиусъ или права линия въ окръжността. Какво прѣдставлява правата линия, сама по себе си, споредъ съврѣменната геометрия? — Правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки. Живата геометрия* пъкъ опрѣдѣля правата линия като съвокупность отъ възможности, въ които може да се прояви всѣка точка. Значи, точката въ всички свои възможности образува правата линия, т. е. правата линия включва въ себе си всички дарби на точката.

Добрѣ, какво прѣдставлява тогава плоскостъта въ съврѣменната геометрия? — Плоскостъта е пжтьтъ, който се образува отъ движенията на правата линия въ една посока. Въ живата геометрия плоскостъта прѣдставлява съвокупность отъ всичкитѣ възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви безъ плоскостъта. Най-послѣ идваме до третия въпросъ. Що е кубътъ, споредъ съврѣменната геометрия? — Кубътъ прѣдставлява пжтьтъ, който изминава една плоскостъ въ своето движение. Въ живата геометрия кубътъ прѣдставлява съвокупность отъ възможноститѣ на плоскостъта. Значи, възможноститѣ на плоскостъта сж включени въ куба.

Слѣдователно, ако си точка, ако излизашъ отъ нѣкой центъръ, трѣбва да разбирашъ законитѣ на

правата линия. Мнозина гиворятъ за правата линия, но кои отъ васъ разбиратъ законитѣ на правата линия? Кой е великиятъ законъ на правата линия? Какво означава, това, че най-късото разстояние между двѣ точки е правата линия? Това означава да направишъ една работа съ най-малко разноси, т. е. да похарчишъ най-малко енергия. То значи, отъ Божествената енергия, която ти е дадена въ извѣстенъ случай споредъ закона на правата линия, ти трѣбва да изразходвашъ минималната частъ. И тъй, правата линия е законъ, който опрѣдѣля начина за изразходване най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само въ една посока. Затова, когато човѣкъ иска да създаде въ себе си нѣщо Божествено, нѣщо идеално, той трѣбва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така: проявлението на правата линия е проявление на Божествения свѣтъ. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свѣтъ, а проявлението на куба е проявление на човѣшкия свѣтъ. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина въ пространството, тя има само дължина, само едно измѣрение, при това нейната дължина е фиктивна. Всѣка математическа точка пъкъ не заема никаква частъ отъ пространството, значи нѣма какво

измѣрение. Само когато точката се движи, образува правата линия. Правата линия като се движи, образува плоскостта. Плоскостта като се движи, образува куба. Следователно, точката може да се разшири тя, сама по себе си, има стойност, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойност въ себе си, защото като се подвижи, образува плоскостта. Плоскостта като се подвижи, образува куба. Кубът като се подвижи, образува тесеракта. Значи, той съдържа възможноститѣ на тесеракта. Ето защо, всѣка точка съдържа много възможности. Тя образува правата линия — води къмъ Божествения животъ. Правата линия образува плоскостта — води къмъ ангелския животъ. Стремите ли се къмъ ангелския, къмъ Божествения животъ, излишни работи не ви сж потрѣбни. За васъ е нужно разширение на идеитѣ, безъ никаква материална тежестъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да бждатъ чисти като ангелитѣ. Можете да бждете чисти като ангелитѣ, но трѣбва да знаете, че ангелитѣ нѣматъ никаква материална тежестъ. На каквито вѣзни и да теглите единъ ангелъ, ще видите, че той нѣма никаква тежестъ. Ангелътъ нѣма никакви материални желания, при това разбира желанията. Ангелътъ нѣма никаква физическа сила, а при това разбира силата.

Въ даденъ случай той може да прояви сила, но самъ по себе си не се нуждае отъ тази сила. Силата не е обектъ за него, той не я желае, тя е случайно проявление въ него. Едно отъ качества на ангелитѣ е тѣхната чистота. Чистота може да съществува само въ една напълно прозрачна плоскостъ. Понеже ангелитѣ сѣ нематериални същества, въ тѣхъ има само едно желание — да служатъ на Бога, да придобиятъ вѣчния животъ. Вие искате да бъдете като ангелитѣ, а сте пълни съ желания, и то какви ли не желания!

Азъ бихъ желалъ да ми опрѣдѣлите значението на думата „желание“ Да желаешъ значи да искашъ нѣщо. Въпросътъ е, защо искашъ това нѣщо? Не разглеждайте въпроса отъ човѣшко становище. Азъ оставямъ човѣка и неговия животъ на страна, когато разглеждамъ въпроси отъ по-висшъ характеръ. Азъ не разсъждавамъ по човѣшки, но разсждавамъ по птя на отвлѣчената, живата геометрия. Тя нѣма нищо общо съ вашия личенъ, човѣшки животъ. Вашиятъ животъ прѣдставлява единъ голѣмъ борчъ, единъ голѣмъ дългъ отъ множество милиони левове, които ви прѣдстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали, и затова сте заборчлѣли тѣй много. Вашиятъ жи-

вотъ мяза на живота на нѣкой човѣкъ, който сънува, че сж го направили царь, съ много войска и той заповѣдва на дѣсно-налѣво, но като се събуди, сутринята, вижда, че е пакъ обикновенъ човѣкъ, въ своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутинята, казва: „Снощи бѣхъ царь, но сега съмъ си пакъ обикновенъ човѣкъ“. Тия борчове, дълговетѣ, това сж излишнитѣ работи, за които ние разсждаваме на земята, и за които мечтаемъ. Тѣ нѣматъ нищо общо съ Божественото. Направишъ си кжща, заборчилѣшъ, казвашъ: Господи, не виждашъ ли колко задлѣжнѣхъ? Господъ казва: „Събудете това спяще дѣте, покажете му, че има по важни работи, съ които трѣбва да се занимава. Сега азъ говоря за онѣзи Божествени дѣца, които трѣбва да се събудятъ вече. Има обаче дѣца, които трѣбва да се забавляватъ. Дѣтето което е постѣпило въ училище, трѣбва да се занимава съ уроцитѣ си, а дѣтето, което не е постѣпило въ училище, може още да се забавлява, има врѣме за него. Като говоря за Божественитѣ дѣца, азъ подразбирамъ онѣзи, въ които съзнанието се е пробудило. Ако единъ ангелъ слѣзе при даденитѣ условия на земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трѣбва. Вие, понеже не разбирате законитѣ, стре-

мите се къмъ много, заграбвате повече, отколкото ви трѣбва и съ това си създавате ненужни страдания. Тѣй щото, за да избегнете излишнитѣ страдания, непрѣменно трѣбва да изучавате законитѣ за продължаване своя радиусъ. Добродѣтелниятъ човѣкъ е човѣкътъ, който продължава своя радиусъ, своята активностъ.

Да допуснемъ сега, че имаме една личностъ, съ дѣятелностъ на своя животъ, равна на СД и друга личностъ, съ дѣятелностъ равна на СН. Отъ това именно се явява и различието между хората. Всички хора въ безграничното пространство не сж излѣзли прѣзъ единъ и сжщъ моментъ на битието. Въ единия случай дѣятелността на безграничното е била активна, а въ другия е била пасивна. Слѣдователно всѣки човѣкъ, който се е родилъ въ едно пасивно състояние на безграничното, Коренно се различава отъ онзи който се е родилъ въ моментъ, когато безграничното е било въ активно състояние. Онѣзи, у които този радиусъ се продължава и излиза изъ сферата на своята дѣятелностъ, иматъ опасностъ да правятъ повече погрѣшки, т. е. тѣ сж свободни да излизатъ отъ центъра С и да описватъ друга окръжностъ, съ радиусъ ДН. Тѣ се стремятъ да бждатъ тѣй голѣми, както първия центъръ. Прѣдставете си

сега, че цѣлиятъ кръгъ А е покритъ съ такива центрове, които зависятъ отъ първото сѣщество. Туй сѣщество ще продължи радиуситѣ наполовина. Половината отъ тѣзи радиуси ще бждатъ продължени до точка О, а послѣ и до точка N, а половината ще бждатъ въ нормално състояние.

Този законъ сега дѣйствува и въ васъ. Нѣкой пжтъ нѣкой отъ вашитѣ желанія сж два пжти удължени, а нѣкой пжтъ желанията ви сж нормални. Вие не може да намалите, или да скжсите радиуса на вашитѣ желанія. Отъ излишната енергия у васъ, по нѣкога се продължаватъ и нѣкои отъ вашитѣ чувства. Като разглеждамъ хората, виждамъ, че у всички хора не сж еднакво развити силовитѣ линии. У нѣкои хора е продължена повече дѣятелността на ума; въ други хора е продължена повече дѣятелността на сърдечната линия.

Слѣдователно, съотношението между ума и сърдцето не е еднакво.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ тази мисль по слѣдния начинъ: Духътъ, това е първото проявление на човѣка. Той е т о ч к а т а, въ която човѣкъ се явява. Душата, това сж възможноститѣ на духа, т. е. възможноститѣ на точката, посоката, въ която духътъ може да се прояви. Умътъ, това сж възможноститѣ на духа.

Волята, това сж възможноститѣ на сърцето. Ето защо, когато дойдемъ до самовъзпитанието, трѣбва да знаемъ съотношенията между тия сили, понеже тѣ се различаватъ. У нѣкои хора духътъ е силенъ; у други — душата е силна; у трети — умътъ е силенъ; у четвърти — сърцето е силно; у пети — волята е силна. Ще обръщаме внимание, коя силова линия е най-удължена и ще работимъ съзнателно върху себе си. Нѣкой казва: азъ имамъ правилно сърце. Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръгъ веднѣжъ около центъра си, всички ония радиуси, които не сж продължени, въ второто проявление на кръга ще се продължатъ, ще станатъ положителни. Продълженитѣ пъкъ ще се скъсатъ, ще станатъ нормални. Следователно, въ единъ животъ твоятъ умъ може да е много активенъ, да е съ продълженъ радиусъ, но въ второто идване на земята, сърцето ти ще трѣбва да продължи радиуса си. Вие трѣбва да знаете тия съотношения, за да спазвате законитѣ. При туй движение въ безграничното, за всѣки отъ васъ има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва да се подчинява и върху тия закони се основава моралността. Ако радиуса на вашия умъ е продълженъ, вие трѣбва да събирате тази енергия за врѣмето,

когато нѣма да имате толкова много енергия, т. е. за врѣмето, когато, при второто завъртане на кръга около остъта си, вашиятъ умъ дойде въ нормално състояние. Вие трѣбва да бъдете прѣдвидливи като иосифа. Ако не съберете тази енергия, умътъ ви ще се поврѣди. Значи когато радиуса на ума е продълженъ, ще събирате енергията за врѣмето, когато ще бъде нормаленъ. Между ума и сърцето трѣбва да има равновѣсие. Сега нѣкои отъ васъ изразходватъ енергията си само въ бърборене. Казватъ: азъ имамъ умъ, мога да мисля.

Питамъ ви: можете ли да опрѣдѣлите, какво нѣщо е мисълта? Има ли нѣкой отъ васъ, който мисли? Не, никой отъ васъ не мисли. Единственото същество, за което азъ зная да мисли е Богъ. Ние имаме само понятия за нѣщата. Ангелитѣ иматъ сѣждения, а Богъ, отъ нашитѣ понятия и сѣждения, прави заключения, Той разсѣждава, мисли. Кажете ми какъ опрѣдѣляте въ логиката, що е сѣждение? (Когато чрѣзъ сѣтивата си приписваме на даденъ прѣдметъ извѣстни качества, това е сѣждение). Добръ, прѣдставете си сега, че азъ напълня единъ маркучъ съ вода. Водата се проявява чрѣзъ маркуча, и намъ се струва, че маркучътъ дѣйствува, че и той е живъ, въ сѣщность ние дѣйствуваме съ водата. Такова е

положението и на съврѣменнитѣ хора, тѣ сж повече маркучи. Запримѣрь седишъ, но изведнѣжъ ти дойде нѣкоя идея, вдѣхнови те, напълни те и ти казвашъ: дойде ми една идея! Ти ходишъ, радвашъ се скачашъ — значи маркучътъ е напълненъ съ вода. Отдѣ е дошла тази идея? — Нѣкой дѣйствува отвънъ. Слѣдъ туй този огънь въ тебъ загасва и ти казвашъ: празна работа било всичко! Питамъ: когато сте изразходвали толкова врѣме за тази идея, мислили сте, че тя е сжществена? Мислили ли сте, че тя ще узрѣе и ще даде плодъ? Когато ви дойде нѣкоя идея на ума, провѣрете дали тя е сжществена, или прѣходна?

Туй което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически животъ. Сегашниятъ физически животъ на земята, въ който всички участвуваме е изводъ на една прѣдишна еволюция. Той не е реаленъ за насъ, той е реаленъ за други сжщества, а за насъ е прѣходенъ животъ. Ние дохождаме на земята, раждаме се, дадатъ ни едно тѣло, но слѣдъ врѣме остарѣваме, докато единъ день умираме. Какво ще бжде вашето състояние слѣдъ като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли когато умрете? — Не. Значи, тъй както човѣкъ се ражда, така и умира. Такавъ е законътъ. Когато се е родилъ, билъ въ тъм-

нина, и когато умира, пакъ ще бжде въ тъмнина. Слѣдователно, влизате въ свѣтла, освѣтена стая, която е свѣтътъ, но излизате вънъ, т. е. въ другия свѣтъ — пакъ тъмнина настава за васъ. Какъ сте влѣзли въ свѣтлата стая и какъ сте излѣзли вънъ, въ тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свѣтъ къмъ онзи свѣтъ. Казвате че има другъ свѣтъ, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него иматели? На кое мѣсто въ онзи свѣтъ сте били? — Не помните. Защо не помните? Азъ ще ви обясня, защо не помните нищо. Могатъ ли извѣстни клѣтки, които живѣятъ въ моето сърце, да излѣзатъ отъ тамъ и да отидатъ въ театъра, да гледатъ нѣкакво прѣдставление? Казвате: какъ, не сж ли свободни тия клѣтки? — Тѣ нѣматъ право да напуцатъ сърцето! Никакъвъ театъръ не имъ трѣбва, никакви разходки не имъ се позволяватъ! Тѣ ще седятъ на мѣстото си. Дѣятелността въ свѣта, движенията въ свѣта, всичко това трѣбва да бжде чуждо за тѣхъ. Вие казвате: какъ, нали сме свободни въ този свѣтъ? — Не сте свободни. Всѣки отъ васъ е турень на нѣкое опрѣдѣлено мѣсто въ свѣта, да върши извѣстна работа и не е свободенъ. Тебъ забавления не ти трѣбватъ! Ако ти си една клѣтка въ нѣкое сърце и излѣзешъ

отъ тамъ, това сърце ще бжде мъртво. Когато човѣкъ пожелае да излѣзе отъ мѣстото, дѣто Богъ го е поставилъ, най послѣ го освобождаватъ, но казватъ: извадете го отъ мѣстото му и го оставете да ходи, дѣто си иска и колкото иска. Какъ мислите, добръ ли ще му е? Питамъ: кой прѣс ъ, като се отрѣже отъ ржката ми, би отишелъ на театъръ?

Азъ искамъ да ви наведе на главната мисль. Кое е онова, което дава достойнство на човѣка? Кое прави човѣкътъ? (Божественото). Какво нѣщо е Божественото. Нека опрѣдѣлимъ, Божественото е това, което се проявява въ точкага, т. е. въ духа на човѣка. Първото проявление въ човѣка, т. е. духътъ като се движи, образува правата линия — значи опрѣдѣля пѣтя къмъ Божествения свѣтъ. То е абсолютната справедливостъ въ свѣта. Значи въ всѣка своя постѣпка въ свѣта, ние трѣбва да бждемъ абсолютно справедливи. Това е истинскиятъ човѣкъ. Този, който не е абсолютно справедливъ, той не може да се нарече „човѣкъ“, въ абсолютната смисль на думата. ние не говоримъ за любовта, тя влиза въ човѣшкия свѣтъ. Любовта е методъ за изкупление на хората. Човѣкътъ, това е справедливостта въ Божествения свѣтъ. Казв те: искамъ да любя. Да искашъ да любишъ, това показва, че ти липсва нѣщо.

Питамъ: защо трѣбва да любишъ Драгана, или Петкана, или другъ нѣкой? Казвашъ: ама той е безпомощенъ. Хубаво, ако твоето дѣте е безпомощно и затова го любишъ, азъ ще ти прѣдставя едно сѣщество, още по-безпомощно, защо не се грижишъ за него? Това не е аргументъ, това не е логика! Ако действително ти проявявашъ любовта си къмъ безпомощнитѣ сѣщества червеятъ трѣбва да има прѣимущество прѣдъ твоето дѣте. Любовта почива на абсолютна справедливостъ въ проявлението на духа. Любовта е законъ, който носи всички блага за обѣднѣлитѣ сѣщества. Богъ проявява своята Любовь не къмъ богатитѣ, „но къмъ обѣднелитѣ сѣщества. Любовта не е за праведнитѣ, тя всѣкога се проявява къмъ страждущитѣ, къмъ грѣшнитѣ хора. Христосъ казва: „Комуто много се прощава, много и люби“. Слѣдователно, Богъ, като ни прости многото грѣхове, ние ще проявимъ своята любовь къмъ Него. Той, като отнеме грѣховетѣ ни, влага въ насъ своята Любовь, за да я проявяваме ние. Сега вие да не извадите заключението: щомъ е тъй, да грѣшимъ! Не, азъ говоря за грѣха, който е дошелъ по други причини, чрѣзъ продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй сѣщество, което е сгрѣшило, не е могло да използва една

отъ възможноститѣ, които Богъ му е далъ, не е могло да разбере истинския пътъ, който Богъ му посочва, като ученикъ. И вие не трѣбва да се учите, като хора на плътта и да казвате: азъ съмъ търговецъ“, или азъ съмъ баща, майка, не ми трѣбватъ знания“. Не, трѣбватъ ти знания, и то знания на абсолютната справедливостъ!

И тъй, ще се спрешъ върху проявлението на единъ червей и ще размишлявашъ. Защо употребявамъ думата червей? Защо Богъ уподобява Якова на червей? Между единъ червей, въ този смисълъ, както Богъ разбира, и единъ ангелъ, отношенията които съществуватъ въ тѣхнитѣ сѣщини, се състоятъ въ възможноститѣ, които тѣ иматъ въ себе си. Но Богъ, въ проявлението на своята Любовь има еднакви отношения къмъ всички същества. Той не прави разлика между съществата, а всички не възприематъ еднакво Любовта Му. Всѣки, който съгрѣши, самъ носи послѣдствията на грѣха си. Богъ е извънъ страданията, извънъ грѣховетѣ на хората. Богъ въ сѣщностъ всичко вижда, всичко минава прѣзъ Него, никога, обаче не страда, никога не се измѣня, не се влияе — Той остава всѣкога неизмѣненъ. Той е единственото мѣрило за нѣщата. Затуй, когато говорите за Бога, трѣбва да знаете, че у Бога всичко е

възможно, но не и у хората на земята, които вършат прѣстѣпления. Не си правете илюзии! Човѣкъ, който е въ плѣтъ не може да има качествата на единъ ангелъ, т. е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисль всѣкога може да ни опетни. Напримѣръ, минавашъ улицата, покрай едно голѣмо здание, дѣто се събиратъ много хора и ти питашъ: защо се събиратъ тия хора въ това здание? Какво ще вършатъ тамъ? — Учатъ се. Но другъ нѣкой ти казва: събиратъ се на веселба, на разпуснатъ животъ. Ти веднага се усъмнишъ. Питамъ: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Азъ изяснявамъ вашата философия по слѣдния начинъ: Прѣдставете си, че вие виждате лицето ми малко засмѣно, казвате си: Учителътъ ми се засмѣ нѣщо, навѣрно е доволенъ отъ мене, Може да е вѣрно това, може и да не е вѣрно. Защо? Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който виждамъ всичко, което става по земята. Когато виждамъ нѣщо много хубаво, приятно ми е, засмивамъ се. Ти мислишъ, че се засмивамъ на тебъ, а то се отнася до онзи, който прави въ тозъ моментъ добро. Азъ го виждамъ, а ти не го виждашъ. Вие казвате: Учителътъ се засмѣ. „Какво ли искаше да каже съ това: Азъ наблюдавамъ единъ фактъ и той ми про-

извежда приятно впечатление. Другъ моментъ, нѣкой върши прѣстъпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: сериозно ме погледна Учителътъ. Азъ не гледамъ тебе, азъ гледамъ какво върши онзи тамъ. Когато видите, че нѣкой човѣкъ се засмива, знаете ли защо се е засмѣлъ? Имаме единъ подобень примѣръ за Сара, жената на Аврама, на която Богъ казалъ, че ще роди. Тя се засмѣла. Защо? — Тя счела туй за невъзможно нѣщо. Други нѣкои могатъ да обяснятъ засмиването и по другъ начинъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за този случай. Когато нѣщо е невъзможно за тѣхъ, тѣ казватъ: „И да видишъ, не вѣрвай!“ За що се засмѣ Сара?, Тя казва: не се засмѣхъ. Най-слабата страна на жененитѣ жени е тази, че тѣ обичатъ да се смѣятъ за реалността на нѣщата задъ вратата. И като ги извадишъ налице, казватъ: ние не сме направили това нѣщо. Колко ученички има, които биха могли да изнесатъ единъ фактъ, една своя постъпка справедливо, безъ да я измѣнятъ, за Бога да я изнесатъ. Ако ви кажатъ да кажете нѣщо, ще отговорите: чакай да си помисля, ако го кажа, какъвъ резултатъ ще даде, какво ще помислятъ хората за менъ и т. н. Не, когато ще изнеса единъ фактъ, нѣма да мисля заради васъ, какво ще кажете вие и т. н. ако трѣбва да го кажа, ще го кажа

прѣдъ небето, ще изнеса факта тъй, както си е — нищо повече. Туй е красивото, туй е сжщността въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да бжде всѣкога доволенъ въ себе си отъ това, което прави и казва, щомъ то е продиктувано отъ нѣщо по-високо. Азъ не казвамъ, да разправяте нѣщата на менъ. Това е законъ, който се отнася до вашето „висше азъ“. Вие трѣбва да изнасяте всички факти прѣдъ себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: това, което направихъ е една погрешка въ моя животъ която трѣбва да изправа. Има погрѣшки въ живота които сами трѣбва да изправимъ, никой другъ не ги знае. Разумното, благородното въ живота работи малко по-малко. не се стремете да бждете добри! Въпросътъ за доброто спада въ друга категория. Стремете се, обаче, да проявявате правдата, справедливостта въ вашия животъ. Казва Христосъ: „Не сждете, за да не бждете сждени!“ Не сждете въ себе си! Вижте какъ сжди Богъ — Всѣка сждба въ него почива на закона на абсолютната справедливостъ и на благодатта.

Нѣкои хора говорятъ за Бѣлото Братство. Законътъ на Бѣлото Братство е законъ на абсолютната справедливостъ, а не на осжждане. Щомъ азъ произ-

неса една присяда, това е човѣшко. „Като видя че нѣкой човѣкъ грѣши, азъ нѣма да се приравня съ него, да взема да го осждамъ, но ще видя, какъ бихъ постѣпилъ азъ при даденитѣ условия. Ако кажа, че той не постѣпи добръ, азъ се поставямъ въ неговитѣ условия и нѣма да се мине много врѣме, сѣщото изпитание ще дойде и върху менъ. кажа, че сѣщото изпитание ще дойде и върху менъ. вие, ще успѣя. Защото, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ мисли, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ желанія, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ дѣйствия, дѣ е неговата човѣщина? Всѣки човѣкъ може да бѣде господарь на своитѣ мисли, желанія и дѣйствия. Не се стремете да бѣдете господари на свѣта, но бѣдете господари на своитѣ желанія! Когато едно твое желаніе е на мѣсто, ще му дадешъ възможность да се прояви, а на друго, което не е на мѣсто. ще кажешъ: чакай, не е сега врѣме за това. На една твоя мисль ще дадешъ възможность да се прояви, а на друга ще кажешъ: чакай! Ти не си господарь на всички твои желанія, на всички твои мисли и дѣйствия, затова на нѣкои отъ тѣхъ ще дадешъ възможность да се проявятъ, това е човѣшко. Не правите ли така, вие сте роби на жи-

вота. На кой животъ? На обикновения животъ. Нѣ-кой казва: да имашъ силна воля! Въ какво седи силната воля? — Силната воля седи въ ограниче-нието на едно твое малко желание. То за днесъ е тъй нищожно, една малка искра е, но утрѣ, тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цѣль градъ. Или, ако турите тази малка искра при нѣкое взривно вещество, може да създаде най-голъмото нещастие. Тази искра можешъ да запазишъ за себе си, но да не и давашъ условия да се развие въ голѣмъ огънь. Законътъ който из-важдаме отъ този примѣръ е слѣдниятъ: не се стремете къмъ великитѣ работи въ свѣта! Защото великитѣ работи сж една грамадна планина като Хималаитѣ. Такава планина самъ можешъ да я намѣришъ. Турцитѣ казватъ: „Като питашъ, и Цари-градъ ще намѣришъ“. Хималаитѣ, ти лесно можешъ да намѣришъ, но нѣждѣ въ Витоша има турена една малка игла, нея намѣри. Ти трѣбва да знаешъ точно математически мѣстото на тази малка игла, да знаешъ, дѣ е поставена, за да я намѣришъ. Богъ се занимава само съ малкитѣ работи въ свѣта. Това е изкуството! Нѣкой казва: ходихъ на Витоша. Ами намѣри ли онази малката игла на Витоша? Знание се изисква отъ васъ и то такова знание, че като трѣг-

нешъ да намѣришъ тази игла. Докато не научитѣ изкуството да намирате иглитѣ, вие ще ходитѣ по съвършенната мъртва материя, ще се движите по права линия, ще се движите по плоскостъ, по кубъ, по криви линии, по кръгове, ще се раждате, ще се прѣраждате, ще ходите по планинитѣ, ще търсите голѣми работи и ще имате все страдания, но никога нѣма да имате щастие. Да намѣритѣ една игла на Витоша, това е великото! Когато отидете въ небето, Господъ ще те пита: „Ти носишъ ли малката игла, която бѣше оставена нѣкъждѣ на Витоша? — Не, азъ направихъ къща, направихъ училище, изучавахъ много философи. Господъ казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече отъ всичко друго.“ Азъ питамъ: кой философъ е намѣрилъ тази игла? Чудни сж сжвременнитѣ хора, голѣми философи сж, но гашитѣ имъ сж скжсани, все имъ липсва нѣщо. Такива герои сж тѣ! Казвамъ: философи, вие не сте намѣрили иглата, съ която трѣбва да закрѣпите вашитѣ гаци. Моралисти, и вие не сте намѣрили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа въ вашия животъ е да намѣрите тази малка игла, и като я намѣритѣ, ще разрѣшитѣ всички задачи въ живота си, ще разрѣшите единъ отъ най-великитѣ закони. Всичко друго е лесно. Всичко друго

е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голямата възможност въ човшкия животъ. И тъй, обръщамъ вниманието ви къмъ най-малкитѣ нѣща въ свѣта. Тази малка игла е справедливостта въ свѣта. Хората сж несправедливи и въ философията, и въ морала, и въ науката — иглата я нѣма никждѣ. И всички ние умираме отъ несправедливостъ. Любовта при несправедливостта не може да се прояви. Нѣкой пжтъ вие проявявате любовъ къмъ нѣкое сщество, но то е, защото е дошла една вълна на Любовта и е прѣлѣла. При обикновено състояние, обаче, вие като имате малко хлѣбецъ, скривате го за себе си. Не, дойде ли нѣкой човѣкъ при тебе, ще му дадешъ половината отъ тази хапка. Тъкмо що си отиде той, идва другъ нѣкои. Ще му дадешъ другата половина. Слѣдъ него ще дойде трети, четвърти и на всички ще дадешъ докато най-послѣ ти остане една трошица, която самъ ще я глътнешъ. „Ами тогава какво ще стане съ мене?“ Чудни сте вие! Като намѣришъ иглата, всичко ще имашъ. Пази тази малка трошица, тя е житно зърно, тя ще се увеличи въ тебе. Ти нѣма да умрешъ гладенъ. Азъ не говоря за тази справедливостъ, която като осжда хората, отнема имъ живота. Азъ взимамъ справедливостта като великъ законъ за

възможноститѣ на добродетелитѣ, които може да се проявятъ въ нашата душа, въ нашия духъ, въ нашия умъ, въ нашето сърце и въ нашата воля. Вие може да ми възразите: тия нѣща сж отвлѣчени работи. Насъ ни интересува въпроса, какъ трѣбва да живѣемъ сега. Много добръ. Вие сте двама приятели, казвате: азъ не искамъ да зная него. И другиятъ казва същото. Обаче, тъй се случва, че тръгвате и двамата по планинитѣ, дохождате до едно опасно мѣсто, прѣзъ което ще ви води единъ планинецъ. Той свързва и двамата съ едно въже. Ти като си свързанъ сега съ своя приятель, ще се грижишъ ли за него? — Ще се грижишъ. Защо се грижишъ? — Свързанъ си. Защо се интересувашъ за него? — Ще те повлѣче на долу. Има нѣщо, което те засѣга.

Азъ се смѣя на сегашната философия, за „даденото“, съ което се занимаватъ философитѣ. Казвамъ: щомъ има дадено, има и взето. Едното е плюсъ, другото е минусъ. Не само даденото рѣшава въпроса. И взетото рѣшава въпроса. Всѣко произведение, което е дадено, е дадено отъ разумния животъ. Ако е взето, пакъ е взето отъ разумния животъ. Слѣдователно, даденото и взетото сж резултатъ на единъ разуменъ животъ. Но да мислимъ, че даденото разрѣшава всичкитѣ въпроси диалектически, е

смѣшно. Това е философия, която не може да за-
 кърпи гащите на никой човѣкъ. Хубаво, споредъ тази
 философия, дадена ми е добродѣтелята, но ходя съ
 скѣсани гащи. Дадена ми е добродѣтелята, но този
 човѣкъ нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е добро-
 дѣтелята, но не мога да я проявя. Какво ме ползу-
 ва? Какъ ми е дадена, като не мога да я проявя?
 — Взета е. Ако е взета, защо я търсишъ? И ако
 е дадено, защо пакъ я търсишъ? И въ единия, и
 въ другия случай защо я търсишъ? Гладенъ съмъ,
 търся хлѣба. Хлѣбътъ е даденъ, въ стомаха е. Нѣ-
 ма хлѣбъ — взетъ е. Огладнѣя, търся взетото. Да-
 деното и взетото едноврѣменно прѣдставляватъ свѣтъ
 на промѣнитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта. Ще
 дойдемъ въ единъ свѣтъ, обаче, дѣто нѣщата не се
 даватъ. Можешъ ли да дадешъ своята добродѣтель
 нѣкому? Можешъ ли да дадешъ нѣкому твоето сър-
 це? Въ българскитѣ народни приказки се казва: „Взе-
 ли ѝ сърцето“. Щомъ се вземе сърцето на единъ
 човѣкъ, той е мъртавъ. Щомъ се вземе умътъ на
 единъ човѣкъ, той е безуменъ. Щомъ се вземе ду-
 шата на единъ човѣкъ, той е бездушень. Щомъ се
 вземе неговиятъ духъ, всичко е свършено съ човѣ-
 ка, неговото име ще се затрие. Този човѣкъ може
 нѣкога да се яви въ нѣкоя друга форма. Окултисти-

тъ казватъ, че съ такъвъ човѣкъ всичко е свършено. Такива заключения правятъ тѣ. Да оставимъ на страна тази отвлѣчена философия.

Сега, за да закрепне Божественото въ васъ, трѣбва да се използватъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ. Духътъ е възможностъ, която Богъ е вложилъ въ човѣка. Човѣкъ е възможностъ за духа, но и духътъ е възможностъ за човѣка.

И тъй, въ продължаването на вашитѣ радиуси ще увеличите възможноститѣ на вашата справедливостъ. Трѣбва да бъдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бъдете справедливи, нѣма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите въ сърцето си чувството за справедливостъ, вие нѣма да чувствувате правилно, нѣма да дѣйствувате правилно. Не сте ли справедливи, любовта ви правилно не може да се прояви, мъдростта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази абсолютна справедливостъ трѣбва да бѣде идеалъ за васъ, за да може всички онѣзи добродѣтели да дойдатъ и да може да реализирате Божественото въ васъ. Този е пътятъ, този е правиятъ начинъ за работа. Вие пакъ може да намѣрите този пътъ, но слѣдъ като лжкатушите дълго време въ живота.

И тъй, първото нѣщо за васъ: абсолютна справедливостъ! Не говорете излишни работи; не мислете излишни работи: не чувствувайте излишни работи; не дѣйствувайте излишно! То е красивото въ живота! Това е законъ, споредъ който, ако се водите, ще дадете на свѣта една нова насока, т. е. небето чрѣзъ насъ ще даде нова насока живота. Или, Богъ ще се прояви въ своята сѣщина. Щомъ искаме да бъдемъ абсолютно справедливи, Той ще каже: „Ето души, които искатъ да изпълнятъ моята воля!“ Този е пътятъ, по който ние можемъ да изпълнимъ волята Божия. Единъ е пътятъ, който води къмъ абсолютната вѣтрѣшна справедливостъ. Всички трѣбва да работите надъ себе си. Туй е, което може да ви радва, ще радва и менъ, като виждамъ да постѣпвате тъй. Азъ ще се засмѣя. Защо? Защото искамъ да бъдете абсолютно справедливи. Вие като вѣрвате че азъ съмъ абсолютно справедливъ вие нѣма да се съмнѣвате. Защо се съмнѣвате? Защото не вѣрвате въ този законъ. Ако и азъ не съмъ абсолютно справедливъ, въпросътъ е рѣшенъ. Азъ ви казвамъ: всѣки трѣбва да бъде абсолютно справедливъ! И азъ, и вие трѣбва да бъдемъ абсолютно справедливи. Тогава ще се образуватъ истинскитѣ отношения. Тогава никой нѣма да казва, че сѣ го нагрубили. Въ справедливостта нѣма нагрубяване. Сега нѣкой отъ васъ

ще кажете: менъ не ми е ясно това. Какъ ще ви бжде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намърели. Като намърите тази игла, всичко ще ви бжде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе свѣтина въ вазъ и тогава ще ви бжде ясно. Говоря фигуративно, Като бутнете тази игла, ще се намърите прѣдъ такава свѣтина, каквата не сте сънували. Ще намърите лампата на Аладина.

Сега, стремете се да намърите малката игла. Отъ това нѣма да се освободите, иглата трѣбва да намърите. Всичко друго може да е отвлѣчено. Като отидете на небето ще ви питатъ: говориха ли ви за иглата? — Да. Намърите ли я? — Не. Ще се върнете да я намърите. Това е удвояването на радиуса. Човѣшкиятъ духъ еволюира отъ едно състояние въ друго. Всѣки моментъ нашитѣ чувства, мисли, дѣйствиия постоянно еволюиратъ. Вие трѣбва да разбрате този законъ. Отъ него зависятъ постояннитѣ промѣни които ставатъ въ васъ. Пѣкой пѣтъ сте неразположени, другъ пѣтъ сте разположени. Тия промѣни ставатъ, защото ние влизаме въ единъ организъмъ, отъ който още не сме свободни Апостолъ Павелъ като говори на римлянитѣ, казва имъ: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, подъ законъ сме. Единъ день ще се освободимъ“. Кога. —

Като намъримъ иглата на Витоша. Тогава животътъ ни ще мине въ друга фаза.

И тъй, що е правата линия? — Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява въ права линия, въ плоскостъ, въ кубъ и още по-нататъкъ въ тесерактъ. Въ ума ви, правата линия ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране възможноститѣ на Божествения животъ. Плоскостта ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране на ангелския животъ, а кубътъ за реализиране на човѣшкия животъ. По този начинъ правата линия се осмисля. Като видишъ правата линия, ще си кажешъ: Това сж възможноститѣ на моя духъ, това сж възможноститѣ на моята душа това сж възможноститѣ на моя умъ, това сж възможноститѣ на моята воля. Тѣ сж четири положения въ тесеракта. Това е кржгъ, по който върви цѣлата еволюция на човѣчеството.

Размишление.

Само Божията любовъ е любовъ.

